

Somnis

Relats seleccionats del IX Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

Letra
nova

bromera

MISTERI DE LA NIT ESTRELLADA

CLAUDIA VILLALBA PITA

Com tots els anys, s'acosta la nit més fantàstica de tot l'estiu. Tot el món està impacient perquè comence la nit de la pluja d'estrelles.

Àngela i els seus amics es preparen per a l'estel·lar esdeveniment. La seua amiga Rocío s'encarrega dels entrepans, Noèlia de les begudes, Cèsar dels telescopis i prismàtics i Àngela de trobar un lloc tranquil i bastant alt per a poder veure les estrelles caure. Han quedat a les deu i mitja de la nit en la Torre del Molí. Quan arriba l'hora, els quatre amics es troben en la Torre del Molí. Estan excitats, és la primera vegada que estan sense pares. Tota una festa!

–No us pareix que falta alguna coseta? –pregunta Àngela.

–El que? –contesta Cèsar.

–Clar! Falten les estrelles! –exclama Rocío–. Xics, poseu-vos còmodes, està a punt de començar!

–Podem demanar desitjos, un munt de desitjos! –cria Noèlia–. Desitjos de menjar... quina fam m'està entrant... nyam nyam, nyam.

–Tranquil·la, Noèlia, que per estrelles no serà, i si es complixen tots els teus desitjos de menjar acabaràs explotant –es burla Rocío. Tots riuen.

Al cap de vint minuts d'espera, no es veu cap estrella brillar en el cel, tot el contrari, el cel estava fosc i sense núvols. Hi havia un silenci estrany. La gent murmurava, i es preguntava per què

el cel estava tan rar, perquè no es veia cap estrella i sobretot per què no començava la pluja d'estrelles!

Els xiquets també estaven nerviosos.

–Pareix que aquest any es retarda –trencà el silenci Cèsar.

–És estrany, segur que ha passat alguna cosa a les estrelles, no han pogut desaparèixer sense més –exclamen Rocío i Àngela a la vegada.

–No és just! Vull els meus desitjos de menjar! –s'enfada Noèlia.

–Sí, teniu raó, no hi ha cap estrella en el cel, tampoc se sent res, ni tampoc els grills –observa Cèsar.

De sobte una xicoteta llumeneta es veu en el cel. Va baixant a poc a poc fins a arribar on es troben els amics. Era una estrella bebè. Estava molt trista i espantada.

Un científic boig havia descobert que la llum de les estrelles tenia un poder màgic i, com era malvat, havia robat totes les estrelles del planeta per a absorbir l'energia de la llum, tot per a dominar el món. Ella s'havia escapat.

–Per favor, ajudeu-me a alliberar les meues amigues estrelles –plorà la petita estrelleta.

–Oh! Pobreta! –diu Noèlia.

–On estan les altres estrelles? On les ha amagat eixe científic boig? –pregunta Àngela amb intriga.

–No ho sé. L'únic que recorde és que estàvem amagades en un poal gegant en una muntanya –els contà l'estrelleta.

–Que malvat que és eixe científic! Quan em topete amb ell li pense fotre un bon colp en tot el seu gran cul –diu Cèsar fent-se el valent.

–Si el que dius és cert, això és molt greu –diu Rocío molt preocupada.

–Com trobarem les seues amigues, les estrelles? –pregunta Noèlia, acariciant l'estrella bebè.

–Jo puc ajudar-vos –diu l'estrelleta.

–Com? –pregunten tots a la vegada, intrigats.

–Les estrelles tenim un codi de comunicació especial. Quan brillen amb molta intensitat significa que estem en perill, així que com les meues amigues estan atrapades segurament ara deuen estar brillant moltíssim i jo des d'ací puc seguir el rastre de llum que elles m'envien.

–Hala! Com mola! –exclama Cèsar, estupefacte.

–I ara saps indicar-nos el camí? –pregunta Noèlia–. Aleshores anem a rescatar les estrelles, i així tindrem per fi els nostres desitjos.

–Estic rebent llum d'estrella, hem d'afanyar-nos, el científic ha començat a extraure l'energia d'estrella. Hem d'anar al nord.

–Sí. Missió: *Rescat d'estrelles!* –criden tots, excitats.

Quan es preparen per a eixir, Noèlia té un dubte.

–Xics, on està el nord? –pregunta Noèlia.

Àngela comença a pensar i a la fi diu:

–El nord està... Tot recte!

Quan caminen una estona, a Noèlia li comença a fer soroll l'estómac: grr, grrr, grrr, grrr...

–Què és eixe soroll? –pregunta Cèsar.

–És el meu estómac! Tinc fam! Vull menjar! –es desespera Noèlia–. Tinc una idea, em menjaré les gominoles. Són estrelles, com tu! –exclama Noèlia mirant a l'estrelleta–. Vols menjar-ne una?

Li dona una llepolia a l'estrelleta i, quan se la menja, l'estrelleta comença a créixer i a créixer fins a convertir-se en una superestrella.

–Hala! –exclamen tots.

–S'ha transformat en una gran estrella! –cria Cèsar.

–Pugeu damunt de mi! Volarem i així anirem més ràpid.

–Mola! –criden tots.

Finalment arriben a la muntanya on estava el científic boig. El poal gegant estava dins d'una cova. Al costat hi havia el científic

boig amb un aparell molt estrany, pareixia un gran aspirador que treia l'energia de les estrelles. El científic reia de forma maligna.

–Hahaha, hahaha, prompte el poder del món serà meu –cridava el científic.

Els xiquets i l'estrelleta estaven amagats darrere d'una muntanya d'objectes molt estranys. Noèlia, com és la més feixuga, topeta amb un objecte i aleshores la muntanya cau i són descoberts.

El científic els atrapa amb el seu superaspirador, però l'estrelleta s'escapa.

–Pensa, pensa, estrelleta –es diu a si mateixa–, he d'ajudar els meus nous amics.

De sobte se li acudeix una idea. A través de la seua llum transmet energia a les altres estrelles, que estaven també brillant. Així la màquina del científic se sobrecarregarà d'energia i explotarà. En eixe moment, elles i els seus amics es podran escapar. Les estrelles comencen totes juntes a brillar amb una gran intensitat.

El científic crida:

–No! Pareu de brillar tan fort! em trencareu la màquina!

Però les estrelles no li fan cas i brillen encara amb més força. Al final la màquina no aguanta tanta energia i explota, i es trenca en mil trossets.

El poal on estaven atrapades les estrelles i els xiquets també es trenca i per fi queden alliberats.

–Hurra, hurra! –criden els xiquets–. Som lliures!

Estrelleta i les seues germanes es reuneixen i s'alegren d'estar totes juntes. En agraïment per haver ajudat a l'estrelleta, l'estrella reina els diu als xiquets:

–Gràcies, xics, per ajudar-nos. En compensació us concediré un desig a cada un de vosaltres.

–Bravo! Ja era hora, jo vull una hamburguesa gegant amb formatge, creïlles... –es tocà la panxa Noèlia, que estava famolenc. I de sobte li apareix una hamburguesa gegant davant del nas.

–I vosaltres, què voleu? –pregunta l'estrella reina.

–Volem la pluja d'estrelles! –van dir els xiquets.

–Serà un plaer –els contesta l'estrella reina amb un somriure.

I els xiquets, sense adonar-se'n, es troben una altra vegada a la Torre del Molí, tombats en terra amb els seus prismàtics mirant el cel i gaudint per fi de la pluja desitjada d'estrelles.

LA PRINCESA DE LES NEUS

CRISTINA FERRERES GARCÍA

El primer dia de vacances de Nadal els pares de Marta van decidir que anaven a passar les vacances de Nadal a Finlàndia. Marta, en escoltar la notícia, es va alegrar molt, ja que volia veure la neu.

Se n'anaven el 22 de desembre, faltaven dos dies, ella corrents va anar a preparar la seua maleta. Estava tan il·lusionada que va avisar tots els seus amics de l'institut. Ella pensava que, mentre estiguera allà, els seus amics estarien fent els deures i avorrint-se.

Ja era hora d'anar-se'n, van pujar a l'avió, era un dia de viatge. Marta es va adormir molt prompte, quan es va despertar ja era de dia, tot estava ple de neu i gel. Van arribar a l'hotel i al dia següent van decidir d'anar a visitar un paratge natural.

Van pujar a un autobús ple de gent, quan es va adonar ja estaven allí. El sol il·luminava la neu, la qual pareixia feta de diamants, tot era preciós.

De sobte va veure que alguna cosa es movia pel bosc, va anar a veure què era. Quan es va girar no va veure a ningú de la seua família, ni del seu grup. Es va espantar molt, tant que va endinsar-se al bosc corrents i va ensopegar i va caure a terra.

Quan es va despertar estava rodejada de persones molt estranyes, amb collars i roba feta amb pells d'animals, es va espantar molt, ella no entenia res del que li deien. Un home major li va

oferir un bol amb fulles de plantes i aigua, i com tenia tanta fam, se'l va prendre ràpidament.

A poc a poc es va acostumar a la vida d'aquelles persones i va començar a comunicar-se amb ells. Eixes persones passaven molta fam a l'hivern i, com caçaven amb les mans, pedres o pals, no caçaven quasi res, estaven famolencs.

Un dia a Marta se li va ocórrer ensenyar aquella gent a fabricar llances, canyes de pescar i xarxes. Des d'aquell dia la vida de la tribu va canviar molt, ja no passarien tanta fam.

De sobte, un matí va sentir un soroll molt fort, tots es van espantar, el soroll cada vegada s'aproximava més fins que va parar. Marta es va adonar que el soroll era produït per les motos de neu que venien a buscar-la. Quan les persones s'acostaren, Marta va veure que es tractava de la seua família, es va alegrar moltíssim i els va contar tot el que li havia ocorregut.

Marta va explicar a la tribu que es tractava de la seua família i que se n'havia d'anar amb ells. El cap de la tribu li va donar un collar amb el signe de la tribu, una flor de neu perquè mai no els oblidara.

Des d'aquell dia la van anomenar *princesa de les neus*. Ella els va prometre que hi tornaria.